

na povaze oněch závazků resp. na obsahu příslušných smluv. Přišlo by se zřejmě i znění i patrnému úmyslu zákona vykládati uvedené předpisy zák. o záv. výborech v ten rozum, že zákon přiznává záv. výborům právo dozíratí na zachování smluv mzdových a pracovních, dal tím záv. výborům také právní možnost, aby spory a právní poměry smlouvami těmi založené, které podle své povahy náležejí před forum jiné, eventuálně před forum soudní, učinili předmětem konečného rozhodování rozhodčí komise v těch případech, kdy podnikatel snad požadavkům poměrů těch se týkajícím a záv. výborem mu sděleným nevyhoví.

Jest tedy uznati o sobě za správný názor v nař. rozhodnutí projevový, že spory ze soukromoprávních poměrů založených mezi zaměstvatelem a jednotlivými zaměstnanci smlouvami pracovními mohou býti řešeny jen řádnými soudy, a že nároky z poměrů těch mohou uplatňovati jen (smluvní) strany samy. Stejně zásadní stanovisko nutno však uznati i pro právní relace založené smlouvami kolektivními. Jen podle povahy a obsahu těchto smluv bude posouditi, zda, jakým způsobem a před kterým forem bude možno řešiti spory z těchto smluv vznikající a také tu budou stranami ve sporu právě jen strany smluvní, t. j. jednak odborové organisace zaměstnanců, jednak odborové organisace zaměstnavatelů nebo eventuálně jednotlivý zaměstnavatel.

Jako nemůže záv. výbor pouhým dožádáním rozhodnutí rozhodčí komise založiti kompetenci této komise k rozhodování o soukromoprávních sporech ze smluv pracovních, tak nemůže také svým zakročením podrobiti kognici té spory ze smlouvy kolektivní, jichž řešení komisím tím zákonem samým přikázáno nebylo.

Z uvedených důvodů nemohl nss shledati porušení nějakého práva stěžujícího si záv. výboru v tom, že žal. rozhodčí komise odmítla pro svoji nepřislusnost věcně rozhodnouti o petitu záv. výboru založeném na tvrzení, že cementárna v K. porušila kolektivní smlouvu mezi ní a odborovou organisací zaměstnanců sjednanou. . . .

Č. 4634.

Živnostenské právo: Okolnost, že majitel živnostenské koncese byl soudem pro zločin odsouzen podmínečně, nevedí tomu, aby správní úřad odňal odsouzenému koncesi.

§Nález ze dne 22. dubna 1925 č. 8135.)

Věc: Ladislav H. v K. (adv. Dr. Josef Fuhrich v Praze) proti ministerstvu obchodu o odnětí koncese ku zprostředkování koupě a prodeje realit.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem zsp-é v Brně z 24. března 1921 byla st-li propůjčena koncese na zprostředkování koupě a prodeje realit se stanovištěm v K. Nař. rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí zsp-é v Brně z 15. června 1923, jímž byla st-li koncese tato odňata z důvodu, že st-l byl, jak se dodatečně zjistilo, rozsudkem divisního soudu v Olomouci ze 17. února 1921 potrestán pro zločin dokonané krádeže věze-

ním osmi měsíců, zbaven volebního práva do obcí a dán pod ochranný dozor, čímž pozbyl žádané zachovalosti a důvěryhodnosti, která byla předpokladem pro udělení koncese. — — —

Stížnost mimo jiné vytýká, že nař. rozhodnutí jest nezákonné, poněvadž nepřihlíželo k ustanovení § 5 zák. ze 17. října 1919 č. 562 Sb., jenž obsahuje předpisy o odložení následků s odsouzením spojených.

Tato námitka není důvodná. Cit. § 5 praví, že s odložením výkonu trestu jsou při podmíněném odsouzení odloženy také veškeré tresty vedlejší, opatření zabezpečovací i právní následky, které trestní zákon nebo rozsudek spojuje s odsouzením. V daném případě nejde však ani o nějaký následek, který vyslovuje trestní zákon, nebo který by byl vyslovil a s odsouzením spojil rozsudek, nýbrž jde o výrok úřadu administrativního, který na základě dekretu dvorské kanceláře z 5. února 1847 (sb. prov. zák. sv. 75, č. 14) odňal koncesi st-li udělenou. Není tu tedy případ, který má na mysli cit. § 5, ježto tu právě nejde o nějaké opatření, které by byl zákon nebo rozsudek spojil s odsouzením.

Č. 4635.

Dávka z přírůstku hodnoty. — Administrativní řízení: * Doručení výměru v průběhu ukládacího řízení o dávce z přírůstku hodnoty úřadem vyměřujícím vydaného a sankci prekluse obsahujícího manželé zcizitelčinu, i když není vykázaným zmocněncem své manželky, je s t proti ní účinné.

(Nález ze dne 22. dubna 1925 č. 8298.)

V ě c: Laura S. v T. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-lka prodala kupní smlouvou z 5. října 1921 dům s pozemky v T. Z převodu toho vyměřena byla st-lce plat. rozkazem insp. zem. dávek z 9. ledna 1923 dávka z přírůstku hodnoty. — —

Na náklady, které st-lka v přiznání k dávce účtovala jako položky dle § 8 d. ř. připočitatelné, nebyl vzat zřetel. V odvolání z plat. rozkazu podaném, namítala st-lka, že vyzvání vyměřujícího úřadu z 5. října 1922, aby se vyjádřila o obecné hodnotě zcizovací, nebylo doručeno jí, nýbrž jejímu manželé, od něhož ona vyzvání to obdržela teprve po uplynutí lhůty k vyjádření ustanovené, a že vyměřující úřad tento omluvný důvod nevyšetřil a k němu nepřihlédl, ač st-lka v námitkách dne 17. listopadu 1922 podaných na onu okolnost poukázala, dále že na účtované investice nebyl vzat zřetel.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání z důvodu, že st-lka sama se přiznává, že se nevyjádřila včas k oceňovacímu výměru z 5. října 1922 ve smyslu § 17 d. ř., jest jí tedy považovati za souhlasící s hodnotou 8000 K úřadem předpokládanou. Doručení do vlastních rukou není předepsáno, stačí proto náhradní doručení do rukou manželových. Že doručení stalo se přímo straně místo advokátovi, není podstatnou vadou řízení, neboť nehledě k tomu, že plná moc předložena nebyla, nebylo